

Ferðafrágreiðing

2. partur

Londondagar á Thames ánni

Í hesum partinum verður greitt frá 91-ára gomlu Gerdu, sum var fyrsti kvinnuligi ferðaleiðarin í London. Hetta var í 1933. Eisini er prát við Helga Joensen, sum starvast í SimCorp Ltd., og er so mikið sum »chief consultant« í fyrirk-uni, ið hevur høvuðsskrivstovuna í Keypmannahavn

ORD:
ÓLAVUR Í BEITI
MYNDIR:
HERÁLVUR JACOBSEN

8. april

Hesin morgunin sær nakað gráur út, men tað er ikki vist, at hann verður høgur í morgun og seinni regn sum tað var í gjár. Ja, eg veit ikki hvat ættin er í morgun, havi heldur ikki kumpass við, men tá eg hyggi yvir á HMS Belfast sum bumbaði eitt ella annað týskt skip uttan fyri Narvik í Noregi, sær alt so friðarliga stilt út.

Tað var onkur her umboð sum skuldi greiða vini heima í Føroyum frá, hvussu tað var at sita á barrini umboð á Norrønu:

– Ikki minni enn tvær kanónir peika beint móti vindeygnum her eg siti!

Hampton Court ella slott-ið sum Henry VIII keypti frá kardinalinum sum ikki vildi skilja hann frá konuni – hann gifti seg upp aftur við konu beiggjan – er nakað langt hiðani, men tað er ótrúliga vakurt og stórsligið. Tudor byggistilurin og Versailles byggistilurin saman í einum bygningi. Tudor stílin 2/3 av slottinum og Versailles 1/3, og Henry VIII fekk ikki bygt meiri aftrat slottinum í hesum vakra stili, tí minnst meg rætt, datt hann av hesti sínum og doyði.

Tann seinasta av teim seks drotningunum Ca-

thrine Parr, yvirlivdi hann, annars doyðu fleiri, antin vórðu tær hálshøgðar ella skildist hann frá teimum. Jane Seamore skonkti honum tað, sum hann royndi at fáa, sonin Edvard, sum doyði ungur.

Sami arkitektur, Sir Christopher Wren, sum teknaði minnismerkið yvir stóra London eldin og St. Pauls – tað tók 35 ár at byggja St. Paul, og trappur-trinini heilt upp í tornið eru 530 í tali – teknaði eisini Hampton Court ella Hampton Palace.

Tudor stílin hevði sína tíð frá 1400-talinum og fram til 1603, tá hann doyði út. Sum sagt, læt ein kardinalur byggja hetta slott til at hava sínar veitslur og annað í, og Henry VIII flutti so sjálvur í tað og yvirtók kirkjuna, gjørdi seg sjálvur til hövd yvir henni, og fekk tá loyst seg frá konuni, sum ikki fekk føtt honum ein son.

Tað gekst nakað leingi hjá okkum at koma gjøgnum Sudurlondon seinnapartin í gjár, tí ferðslen var nakað tørt, men heimferðin tók ikki so lnga tíð. Eg ivist onga løtu í at alt slótskið um Hampton Court er lítið minni enn Fugloyggin.

Vit høvdu ein serliga ferðaleiðara í gjár og koma at hava hana aftur í dag. Tað er danska Gerda M. Soameson, sum verður 92 ár í mai í ár. Gerda var fyrsta konu-

fólk sum gjørdist ferðaleiðari í London og tað var í 1933. Hon kom yvir til Bretlands í 1930 sum au-pair-genta, men stóra ynski hennara var at gerast ferðaleiðari. Hon dugði 5 mál tá, og hetta var ikki nóg mikið hjá henni í fyrstu atlugu, men gamla var treisk. Hon herjaði á allastaðni at sleppa at arbeiða sum ferðaleiðari, greiddi hon mær frá. Hon vardi seg við, at hon megnaði 5 mál og spurdi stjóran, um tað var nakar mannligur ferðaleiðari sum gjørdi henni eftir, og tá hon so endiliga slapp at royna seg, eydnaðist henni at sannføra

lig, kvik og smílandi og hoyrir tú hana tosa, men sært hana ikki, heldur tú, hon er 23 ár, og tá ið tú sært hana, heldur tú hon er antin síðst í 60-unum ella fyrst í 70-unum, og tá tú so hoyrir, at hon er 91 og verður 92 í mai, undrast tú stórliga, tí hon er so klár og frísk og smílandi.

Tað var so óheppið, at eg hevði gloymt kvitteringina í gjár, tá ið vit fóru við bussinum og eg fekk ikki stundir at fara umboð eftir kvitteringini. Greiddi henni so frá, at eg hevði gloymt ferðaseðilin, men vissaði hana um, at eg hevði teknað

Gerda Soameson, fyrsta konufólk, sum gjørdist ferðaleiðari í London í 1933. Í mai í ár verður hon 92 ár, og hvør hevði trúð tí. Eitt ótrúligt konufólk, spelsk og ungdomlig sum var hon ikki meiri enn 35 ár

Helgi Joensen, chief consultant í stórfyrirkuni SimCorp Ltd., sum hann eisini er partaeigari í. So smáligt var við plássi á tvímanakamarinum umboð á Norrønu, at Helgi rættiliga er kroystur upp á ein krók; tað var ikki av spískum spurningum

stjóran á ferðaleiðarastovuni tá. Í dag eru 800 konufólk ferðaleiðarar og bert 200 menn, so stóðan er rættiliga broytt her í London.

Gerda og maðurin, sum er seks mánaðar eldri enn hon, búgva her í London. Gerda var pensionerað tá hon var 60 og maðurin 65 ár, sum er vanligt í Bretlandi, men hon hevur ongarnar ætlanir um at leggja frá sær enn. Tey eiga tvey børn, ein son og eina dóttir, og hava Gerda og maðurin tvey onmu- og abbað børn og eitt oldurbarn.

Gerda er vinarlig, frynt-

meg og góldið. Ná, segði hon, eg kundi bara geva henni mitt navn og kamar-nummar og skuldi eg so lata irformaciónini kvitteringina, tá ið eg kom umboð aftur. Soleiðis komu vit í prát bæði, og tá vit gingu aftur í bussin í Hampton Court, fekk eg rættiliga práta við hana. Lovaði henni at senda henni bókina Når du kommer og hon gjørdist fegin. Tá eg segði henni, at eg eisini var blaðmaður, kom tað ikki óvart á hana, tí hon hevði ongantíð upplivað ein so forvitnan gest sum meg, segði hon smílandi.

9. april, skirhósadagur

Regn í morgun, men tað átti ikki at koma so seint, tí eg hoyrði onkran siga í gjár, at tað fór at regna um seinnapartin. Heldur ikki í morgun var eg nóg skjótur at koma upp til veðurfróðindini, men hann sær út at vera beinur sunnan í morgun, eitt frískt lot, hugsj eg, og regn og her regnar sum tá tað er grovur heglingsælingur heima hjá okkum.

Og toran gongur av grimd og tað gjørdi hon eisini ein annan dagin, minnst ikki, um tað var mánaðagin ella týsdagin.

Í dag gongur leiðin aftur á onnur stöð, men seinnapartin í gjár – mær dámar fult so væl at skriva um í gjár sum um, hvat verður í dag, tí tað veit eg so lítið um – fóru vit, eini 17 í tali oman í miðbyin at lurta og siggja kendar røddir og kendar dukkur. Røddinur bagdi einki, men dukkurnar, ja eg veit ikki rættiliga hvussu nógv eg skal tíma at skriva um ter. Tú sást, hvønn dukkurnar umboðu, men tær vóru ikki sannar myndir, um eg havi loyvi at málbera meg so,

uttan at fara ov langt niður í tað arkitektoniska. Og serliga dømi um hetta, har tú á ein ella annan hátt vamlast við dukkumyndina av livandi persóninum var Tina Turner. Hon stóð í einum stuttum reyðum ullintum kjóla! Tað dámdi mær ikki, eg sum hálovi hennara frá-luku rødd og góðu sangir og sum altíð havi verið glaður um at sæð Tínu, serliga í svørtum leðurkjóla, stuttum sjálvandi. Ná, men tónleikurin í oyramikrofonunum var sannur, og tað var skipað soleiðis, at tá tú komst til eina persón ella bólk, Elvis, Jagger og Richard, Elton John, Beatles, Ferry, Status Quo, Cliff, Jackson, Idol, Hendrix, Geldorf og aðrar stórar persónligheir, hoyrdu tú eitt av teirra ella fleiri kendu lögum, og har á stórum skíggja uppi undir hálvinum, sást tú søguna í stuttum frá stórum konsertum t.d. frá Woodstock og Live Aid.

Har var nógv fólk, serliga ung, og so var eisini eitt so-nevnt »sjoy« at siggja, men eg og myndamaður mín høvdu ætlanir um at keypa onkrar CD-arar, so vit fóru

»The Boss« og myndamaðurin á ferðini í London, Herálvur. Hann peikar á Bruce, tí honum dámar so væl hansara tónleik. Annars var vitjanin á Rock Circus fyrri tey ungu og ikki hálvgamlar dreingir sum okkum